

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік 12 р. ав.
на пів року 6 р. ав.
на чверть року 3 р. ав.
на місяць 1 р. ав.

За границю:

на цілий рік 20 рублів
або 40 франків
на пів року 10 рублів
або 20 франків
Подаюче число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня авчайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Як то можна людям тумана пустити.

(X) Нераз вже мали ми нагоду вказувати на се, як то «независимий» посол, що виборов собі мандат піддержкою старости п. Розера і тогож интервенцією у пок. кардинала - митрополита, о. Танякевич умів зручно убирати ся перед рускою суспільністю в чуже піре і неустанно про себе дзвонив по часописях: руский народе, мовляв, слухай, як то я для тебе невсипучо труджу ся, як лише про тебе думаю, як всюди за тобою ходжу і вступаю ся по всіх урядових місцях. Але хотілось отцю-послови також на місци живим словом розповісти про свої незвичайні подвиги виборцям, котрих зібрало ся (після справоздання «Дѣла») около півтори сотки, «яко частина руского народу, бо я хотів би, мовляв, аби всюди рознесло ся» о тих подвигах, нехай весь руский нарід знає, що се є нібито Провидінем вибраний народно-політичний месія Руси! Слухай отже, Руси, що о. Танякевич в трех останних сесиях поставив: 5 наглих внесень, 9 звичайних, 22 інтерпеляцій, а про ріжних нагодах, навіть при поставленю в стан обжалованя б. міністра Баденього, промавляв 12 равів, а крім того передав більш тисячки петицій (свого часу звіщав о. посол, що в справі признаня пенсій вдовам і сиротам передав 1000 петицій міністерству просвіти і ісповідань, котрі там зложено ad acta) в ріжних справах, але скільки з тої муки хліба, о тим опісля.

Становище послів независимих, котрих як каже о. Танякевич, «було трех, а правду сказавши, лиш двох» (очивидно, бо Яросевич пристав до соціялістів Ред.), було «наскрізь опозиційне» (а правду сказавши, додамо ми, негацийне). Хоч о. посол із своїм товаришем «независимим», д-ром Окуневским, піддержував все і всюди німецких галабурдників, що спиняли

всяку роботу в ряді державній і за те спільно з ними двигают одвічальність за марноване дорогого часу і гроша в радї державній, хоч обидва они шукали опіки у тих німецких галабурдників для руского народу і благали їх о поміч, то тепер, коли Німці при укладї своїх національно-політичних домагань в Зелени сьвята зовсім їх зїгнорували, силкує ся о. посол обернути kota хвостом і пустити людям тумана, що нібито «ми (независимі) не робили опозиції для опозиції, бо хотя до певної границї (де она кінчила ся? Ред.) лучили ся ми з другими сторонництвими опозиційними (властиво — обструкційними Ред.), то таки, коли ми виділи, що они хотять спинити всю діяльність парламенту (а хіба-ж не спинили всеї діяльності?) зі шкодою для народу, — такої опозиції ми не підпирали (а при яких нагодах се було? Ред.), хоч могло здавати ся, що союзом з Німцями удало би ся нам зискати хвилеві користи. І показало ся, що ми мали слухність (от прозрів о. посол і пізнав се аж по замкненю парламенту і тепер вже не піддержує Німців Ред.), бо ті самі Німці, котрі потребували нас (аж двох!! Ред.), коли пізнійше, в Зелени сьвята укладали свою програму, забули про руский нарід (се-ж не перший раз, а мимо того руска «независима» праса і з нею суспільність одушевляла ся Вольфами! Ред.) і відбули єго дальше на потагу Полякам в Галичині».

О. Танякевич вчисляє відтак осягнені ним користи для Руси, а іменно, що бодай удало ся нам узискати проволочку у відбуваню кари для Комарянів, засуджених за вибори (але навіть і се не стало ся єго заходом, хоч він ходив—Ред.), що «ми узискали яку-таку сатисфакцію для господаря з Печа, котрого син про недбалство лікаря військового пішов до гробу (страшний успіх!), а також усунє-

но респіциента (що за могучий вплив—Ред.), що побив господаря з Полтви. Радуй ся і ликуй, Руси, і не сьмій ся, бо «нам удало ся осягнути важнійші результати. Відомо, в яким неправдивім сьвітлі перед Короною і кругами правительственными поставили наше духовенство і наш нарід брехливі інформації набіщика — не чоловіка, але небіщика міністра г-р. Баденього! Треба було тиростувати ту брехню, треба було доказати, що наше духовенство має заслуги і для держави, що для держави вартний і той наш нарід, хоть єго стріляли і замикали. І я нині можу заявити, що се в части осягнено — той неправдивий осуд знятий (si non e vero e ben trovato! — Ред.) з нашого духовенства, а в значній мірі вже і з нашого народу (але не втішайте ся, що се таки дійсна правда, бо сам посол кажець ось що:) правда, більше в засаді (ну, ну!) але дасть Бог і зовсім буде усунений. Ликуй і весели ся, Руси, з такого успіху, бо, як о. посол каже: «зроблений уже почин» і він дальше буде за тим ходити, думаючи, що єго ходженє в пелеринці справді шо помагає, а оно довело до того, що по міністерствах, почувши аносованє о. посла, гофрати і п. урядники переказують: nicht zu sprechen! а від Корони, перед котрою нібито заступав ся о. посол, вишло важке слово: lassen Sie mich in Ruh' mit diesen Ruthenen! В доповнено до того, скільки то о. посол в радї державній осягнув для поваги руского духовенства і руского народу, забув він ще оповісти про устроювані колекти між послами, та фінансові операції із службою парламенту, про вироблюванє концесій на комнати снідань і т. и. Повага духовенства і руского народу певно на тім зискала, як свого часу заповідав пок. кардинал-митрополит.

Згадавши о заходах своїх в тих «конкретних справах», пустив ся о. посол на

ГАРАСЬКО, або талан і в неволі.

Повість в стихах
Михайла Макаровского.

Вісти про визвол.

(Далі.)

LIII.

Тепер матуся і отець,
Раненько помолившись Богу,
Пустились весело в дорогу,
І як бажав їх синовець,
Настигли в город Таганрог,
Де горе, нужди забувати
Судив їм Милосердний Бог.
Як тільки у воріт своїх
Гарасько з рідними явив ся;
То дух у Масі звеселів ся:
Біжить, тим-дуж стрічати їх;
Дріжить від радости вона.
Свекруху, свекра обнімає,
Говорить, що на серці має,
І чинить, що по серцю зна;
Бере під рученьку мерщій
Стару Знеможиху як неньку,
Веде в госпуду потихеньку
І дайглик підставляє їй;
Становить на столи за тим
Ясні полумиски й тарілки,
Пляшки пивця, винця й горілки.
Частує спершу Гарасим;

Вона-ж, подавши по другій,
По справі справу иньшу носить,
З дороги пити й їсти просить,
Годить їм як душі своїй.
Старі їдять, що подає;
На личеньках отрада грає,
Журба і горе замірає,
А суша радість настає.

LIV.

Як попоїли-ж; то синам,
Повівши в другою кімнату,
Сказав: «от-тут-то, мамо й тату,
Приют у мене буде ваш.
Тут Маса все, що треба вам.
Не лінувалась, вгнобила;
Сама голубонька, робила,
Як хочу і люблю я сам
От вам постеленька мяка,
Подушки пухові, заморські,
І килими квітчасті, горські,
Що владила єї рука.
Чого-ж потребує нужда,
Те залюбки вона доставить,
І день і ніч вас не оставить,
І волю вашу одгада:
Подасть вам їсточки і пить,
Головоньки сіді помие,
Одїне любо і покрив,
Поки вам Госпідь судить жить.
Я-ж в городський Собор схожу,
Молебін там найму Покрові,
Щоб би були живі й здорові,
Та й у карнавку положу».

LV.

Старі сльозами на слова
І ласку сина одвічали;
Сидівши вкуповці, мовчали,
А він, як соловей, сьпіва:
«Тепер спочиньте од пути,
Засніть на сій мякїй постелі,
В веселій синовїй оселі,
Поки найдесь сюди прийти».
Сказав, пішов, а єї лягать
На ліжки паньскї боялись,
На коци довго приглядались,
Одначе умостились спасть.
Уставши-ж, вильно привіялись
Благодарити Тройці Богу,
Що син їм справжню дав помогу,
Як Іхпй родові колись
Живуть, живуть; за год, чи два
Забули ворови селянські,
Переняли звичай паньскї
І з мови де-які слова;
Узнали, що то Таганрог,
І що село, де проживали;
Там з праці хліб на силу мали,
Тут вповню розкіш дав їм Бог.
Чого-б-то ще єдим бажать?
Невістка добре шанувала,
Любила, штила, милувала,
Не лінувалась угоджати.
А син? обув їх і водів,
Прибрав знакомих для поради,
Охвитности й потїхи рад,
І тішив так, як тільки міг.

— Та що-ж! Нехай буде вже і дві тисячі. Ох-хох-хох-хох!

— Чувш? Степане Михайловичу, чувш? Дві тисячі тобі за те, за працю твою ту! Що? І того ще мало? Пане Афоньчиков! Дай ему три, та й годі, та й край! Даеш?

— Даю! Три даю, більше не дам ані копійки!

— І не треба більше! Згожуйся-ж, Степане Михайловичу! Не бійся нічого! Ще раз кажу згожуйся! Як зробити, я тебе всьому навчу. Я сам з тобою буду! Степане Михайловичу! Згадай свою сімю, діток! Подивися ти на мене і скажи собі невже-ж мені погано? А було-б мені так, було-б оце все у мене, коли-б я був таким полохким, як ти?

Степан Михайлович мовчав. В его душі бушувала велика боротьба доброго почуття з злим. Проти першого міцно поставали, вже добре скуштовані ним, важка бідота, голоднеча, спільна гидливість, образа від кожного. Друге-ж обіцяло ему зовсім противне; там можливе буде дукатство навіть, поважане сливе спільне, поклівство навіть ледві не кожного, забезпеченість діток, жінки. Три тисячі рублів за одну страшну, небезпечну годину, навіть менш того, крутили его мозком. Три тисячі рублів це були гроші, яких він ще ніколи з роду не мав, у руках навіть такого богацька рублів він не держав ніколи. Він мовчав. Він ще бірюкав сам з собою. Він ще не знав у який бік ему повернути ся і чи тікати мерщій відсіля, чи згожувати ся й стрімголова, або пан, або пропав, запліщивши очі, кидати ся туди, куди его тягли.

— Ну, коли мовчить, то виходить, що певно

він згожується — оголосив свій поклад Омелян Іванович.

— Пане Афоньчиков! Пиши ему вексель на три тисячі рублів!

— Зараз.

І по пяти хвиликах вексель готовий вже був. Призвичаєною до того рукою Афоньчикова він був швидко написаним.

— На! Зараз-же по пожежі одержиш й гроші. Бери!

Протягнув того векся Омелян Іванович до Степана Михайловича і Степан Михайлович взяв его.

— Ну, от і добре! От так би і давно! Завтра-ж дні ми в двох і поїдемо туди. Завтра-ж і все діло обробимо, скінчимо его. Я покажу тобі все, як і що там треба зробити. Та там ще один є з наших. Слухай! Пане Афоньчиков, свого старшого оттого прикащика оповісти телеграмою, звичайно сторожко, що ми завтра будемо, що-б він знав. Еге-ж! А ти, Степане Михайловичу, завтра у кантору не приходи, не треба. Пришли записачку, та й я посвідчу, що ти немов хорий. От так буде! Ну, а тепер поки і до зобачення. Йди здоров до дому, та лягай спати з Богом, та і висипляйся собі на здоровячко, та добре, щоб завтра бути бадьористим. Бувай здоров!

Степан Михайлович встав і мовчки, не кажучи нікому й прощай, повернувся і пішов до дверей.

(Далі буде).

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

Банку
Гіпотечного

2 купує і продає
всякі
папери цінні
і МОНЕТИ

по найдешевшій курсі денним не числячи ніякої провізії.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНІСТЕРЪ”

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впресв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариатам всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженя домашне, скот, господарські аваряди, вбіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шнід огневих.]

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1898 виносить:

Фонд резервовий	96.775 зр. 05 кр.	} 206.880 зр. 57 кр.
Резерва премій	64.263 " 12 "	
Фонд освовний	45.000 " — "	
Резерва спеціальна	842 " 40 "	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услія обезпечень користні, а шкоди знімають ся безпроволочно. До кінця 1898 року виносили виплачені цюди 527.790 зр. 67 кр. Поліси «Дністра» приймає Банк кравейий при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услія, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту «Дністеръ», стоваришене з обмѣженою поруксю, уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністративні за інтабуляцією або поруксю двох відповідних ручителів, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опроцентования від членів і третих осіб по 4%. Уділ членський виносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і посяжку дістати може тільки член обезпечений в «Дністеръ». Інформації уділяє Дирекция листовно.

Зголошення о уділене агенний в окрестностях де нема блівько агентів «Дністра», приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

Информации и посредничство до заключения обезпечень житевих в найкористнійших комбінаціях.

Пожички для членів Тов. взаїмн. обезп. і взаїмн. кред. «Дністеръ» на 5 1/2% і 1% додатку на кошта адм.

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицкогo еміграційного руху в 4. актах.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сільского житя.
Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична трагедія в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міського побуту.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в 1. актї опрацьована після німецького.
Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно
оповіданє з льотерийних пригод.
Ціна книжки 15 кр.

На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропигійській книгарні.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймає замовленя і посередничить в закупні:

Сьвітло церковне
впрост з фабрики Іа по 70 зр., Па по 64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то. Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кіл. посылках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко **РАНО** в 5 кіл. барилках по зр. 3-—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Гнїші товари по умірених цінах. 78—?

Галицкій
КРЕДИТОВИЙ БАНК
приймає вкладки на
КНИЖОЧКИ
і опроцентує їх по
4 1/2% на рік.